



# Чемпіон із Акермана

Друге олімпійське «золото» для заслуженого майстра спорту з боксу Василя ЛОМАЧЕНКА стало закономірним досягненням і нагородою долі за його старання і працю. Попереду в першого в історії України дворазового олімпійського чемпіона не менш цікава і складна кар'єра в професійному боксі.

52



– Такі боксери, як наш Вася, з'являються один раз на 150 років. Це як знамениті співаки, художники... Бог дає талант, і якщо він помножений на працюючість і прекрасного тренера, тоді батько й син досягають таких видатних успіхів, – сказав президент Національної ліги професійного боксу України, заслужений тренер України, СРСР Михайло Зав'ялов під час ушанування чемпіона на його малій батьківщині...

Того дня в Акерманську фортецю привітати свого героя прийшли жителі Білгорода-Дністровського. Кожен охочий мав можливість сфотографуватися з Василем Ломаченком! Адже один із найсильніших і найтехнічніших боксерів за всю історію любительського боксу, дворазовий олімпійський чемпіон, дворазовий чемпіон світу і Європи не підвладний зоряній хворобі. Після врочистостей Василь і його батько, заслужений тренер України Анатолій Ломаченко посадили на території Акерманської фортеці два дуби, заклавши своєрід-

ну олімпійську алею, поспілкувалися із земляками, а ще дали інтерв'ю для нашого журналу:

**– Василю, як воно — повернутися додому?**

– Це дуже приємно. Я скучив за дружиною Оленою та дев'ятимісячним сином Анатолієм. Адже перед Олімпіадою поїхав на трижневі збори, а потім одразу на Ігри до Лондона. Фактично два місяці не був удома, не бачив і не чув рідних, окрім батька, мого тренера. І, звісно, дуже приємно, коли тебе так тепло зустрічають земляки й друзі.

**– До речі, як дружина ставиться до вашої слави, не ревнує?**

– Начебто ні, взагалі не помічав (усміхається).

**– Сьогодні вас називають інколи одеським, а інколи київським спортсменом. А ви себе ким вважаєте?**

– Насамперед вважаю себе акерманцем. Бо народився у Білгороді-Дністровському і подумки я завжди тут. Нині просто змінилися певні стосунки товариств, і мені довелося перейти в Київ, де я живу і тренуюся.

**– Чим запам'яталися вам Олімпійські ігри в Лондоні, що здивувало?**

– Усі Ігри схожі, хоча є маленькі нюанси. Наприклад, у Пекіні олімпійське село було просто величезне! У Лондоні – значно менше і компактніше, фактично його можна було обійти за 15 хвилин!

А ось здивувало мене суддівство. Нашим хлопцям-боксерам було дуже складно доводити свою правоту. Причому, той-таки скандал з нашим Євгеном Хитровим та Ентоні Огого (Велика Британія). Ось це мене і вразило.

У Пекіні мені було набагато цікавіше і дивитися бої, і боксувати самому. Тому що суддівство на Іграх-2008 було зовсім іншим. А тут боксерів поставили в такі рамки, що ми просто перестали отримувати задоволення від рингу. Ми змушені були йти виключно на результат, а не демонструвати ще й красу бою. Кожен із нас намагався боксувати так, щоб не пропустити удар суперника.

Скажу щиро, кожна перемога на Іграх давалася мені непросто. Я не форсував події, щоб, як у Пекіні, фі-





нальний поєдинок закінчився в першому раунді. Як і в кожному бою, мені потрібно було придивитися до конкурента, відчуті його можливості, а потім уже реалізувати своє завдання.

**– Василю, ви здобули «золото» Пекіна в 20 років і ввійшли до двадцятки наймолодших за всю історію боксу олімпійських чемпіонів. А вже після перемоги в Лондоні стали живою легендою українського боксу! Який поєдинок на олімпійському рингу був найважчий і чому?**

– На Олімпіаді немає слабких спортсменів, тому всі бої дуже складні. Наприклад, із корейцем Сун Чул Ханом у фіналі було психологічно важко. Я розумів, що боротимуся не проти суперника, який поруч зі мною, а проти суддів, які сидять за рингом і незрозуміло чому натискають кнопки...

Я провожу раунд, приходжу у свій кут, і батько називає мені рахунок. Чую якісь цифри, але вони абсолютно не відповідають моїм відчуттям від бою. Я ж знаю, що нічого не пропускаю, а мені налічують по чотири-п'ять ударів за раунд. Такий арбітраж, звичайно, «паралізує» боксерів. Хоча мене він просто розсердив. У результаті рахунок 19 : 9 на мою користь говорить сам за себе!

**– Одрозуміть після лондонської Олімпіади ви підтвердили, що ваша кар'єра в любительському боксі добігла кінця. Коли ми побачимо Василя Ломаченка серед профі?**

– Я нині не хотів би говорити на цю тему. Відгуляю відпустку, трохи відпочину, подумаю про свої плани на майбутнє і тоді зроблю заяву.

**– Але в Інтернеті чимало інформації про те, що ви й четверо ваших колег по збірній нібито вже підписали контракти на участь у новій структурі, створеній**

**керівним органом любительського боксу AIBA, який організуватиме професійні поєдинки.**

– Не розумію, звідки з'явилася ця інформація, і тепер усі мені цим дорікають. Я відпочину й лише потім прийму якусь рішення. Тому що дуже багато радників з'явилося в мене, людей, які ніколи не були в спорті й боксі й починають розповідати, що мені треба робити.

**– Добре, а чи виконала держава все, що обіцяла?**

– Звичайно. До того ж одразу, наступного дня!

**– Кажуть, немає боксера, який не був би в нокадауні?**

– Так, було один раз 2006 року в Одесі на міжнародному турнірі. У фінальному бою вже в першому раунді пропустив удар і опинився на підлозі. Правда, після цього вже за декілька хвилин я нокаутував свого суперника й переміг.

**– Василю, розкажіть трохи про ваше дитинство. Чи правда, що, навчаючись у школі, ви серйозно захоплювалися народними танцями, акробатикою, веслуванням, футболом? Може, в цьому й таємниця вашої гарної фізичної форми та витривалості?**

– Може, й так. Хоча таємниця, напевно, в моєму батькові – Анатолії Миколайовичі, заслуженому тренері України, та його методиках. Це він допоміг мені повірити в себе і зробив чемпіоном.

Тренуватися я почав у шість років у білгород-дністровському клубі «Акерман» під керівництвом батька. Спочатку просто копіював те, що роблять інші хлопці. Дивлюся – віджимаються, і я за ними, бачу, як б'ють по груші, і я пробую. Потім, уже років у дев'ять, почав у спарингах з однолітками боксувати. Але тато наполягав, щоб я займався й іншими видами спорту – футболом, боротьбою, а через деякий час і на народні танці мене записали, адже боксерові потрібні міцні ноги.

Був період, коли я одночасно ходив на футбол, боротьбу, веслування й танці. Потім мені це набридло, хоча футбол і боротьба й нині подобаються. Навіть ставши майстром спорту з боксу, я грав у футбол за збірну нашого міста. У боротьбі теж дечого досяг: був, наприклад, чемпіоном області по самбо...

**– А скільки годин на день тренується чемпіон?**

– Як правило, двічі. Тренування вранці трохи більше години й увечері – дві години. В суботу – одне заняття, але воно триває 4 години. Об'єдную все, що напрацювали протягом тижня.

**– А правда, що перед серйозними змаганнями ви обов'язково перепливаєте Дністровський лиман? Кажуть, це така прикмета.**

– Певну схему тренувань для мене розробив батько. І перед великими змаганнями – чемпіонатом світу, Олімпійськими іграми – я справ-

ді перепливаю лиман, бігаю і роблю вправи на витривалість.

**– А чи доводилося вам брати участь у бійках, наприклад, відстоюючи честь дівчини?**

– Не без цього. Хоча сварки намагаюся обминати. Батько завжди повторював, що я, як боксер, набагато сильніший за інших. Тому не маю права давати волю рукам, інакше можу когось травмувати.

**– До речі, нині багато спортсменів ідуть у політику, вам такі пропозиції не надходили?**

– Я вже казав журналістам, телеканалу «1+1»: якщо й піду в політику, то тільки після завершення спортивної кар'єри. У мене є мрія. Я хотів би зробити рідний Білгород-Дністровський, наш Акерман, містом, до якого люди приїжджали б, а не від'їжджали!

**– Одного разу ви сказали, що брати Клички не ваші герої?**

– Я не казав цього. Це вже журналісти перекрутили. Я просто віддаю перевагу поєдинкам боксерів, які виступають не у важкій вазі, а в легкій. Мої кумири – Рой Джонсон, Ерік Корралес, Майк Тайсон...

**– І останнє. Якщо ви все-таки перейдете в професіонали, з ким хотіли б побоксувати?**

– Я ще не знаю, в якій ваговій категорії виступатиму, якщо перейду в професіонали. Хотілося б залишитися у вазі 57–59 кілограмів. У цій ваговій категорії лідер – Хуан Мануель Маркес, відомий мексиканець. Думаю, поки дійду до його рейтингу, його рівня, він, найпевніше, «зав'яже» з боксом. Загалом я не замислювався над цим. Буде смішно, якщо почну розповідати, що хочу боксувати з Пак'яу або Мейвезером. Вважаю, поки що це не мій рівень, адже вони світові велетні боксу. Я себе таким ще не вважаю!

## Доце

Василь ЛОМАЧЕНКО – заслужений майстер спорту України з боксу. Вагова категорія – до 60 кг, зріст – 169 см. На любительському рингу провів більш як 380 боїв. Народився 17 лютого 1988 року в Білгороді-Дністровському Одеської області. Переможець першості Європи серед кадетів (2004). Чемпіон світу серед юніорів (2006). Срібний призер чемпіонату світу (Чикаго, 2007). Чемпіон Європи (Ліверпуль, 2008). Чемпіон світу (Мілан, 2009; Баку, 2011). Олімпійський чемпіон (Пекін, 2008; Лондон, 2012). Як найтехнічніший боксер Олімпіади, є володарем Кубка Вела Баркера. Тренером боксера є його батько – Анатолій Ломаченко. Освіта вища, закінчив Південноукраїнський державний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського. Одружений. Дружина Олена, син Анатолій. Хобі – книжки і машини.

